

גמ"ר 9413/01/17 - מדינת ישראל נגד דוד אוסטרובסקי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

גמ"ר 9413-01-17 מדינת ישראל נ' אוסטרובסקי

בפני
בעניין: כבוד השופט נאיל מהנא
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים

המאשימה

נגד

דוד אוסטרובסקי ע"י ב"כ עו"ד יונתן קיוול
ועו"ד עדן פוליטקין

הנאשם

גזר דין

מבוא

1. עסקינן בתאונת דרכים קטלנית בה קופחו חייו של רוכב הקטנוע המנוח סלאח אבו נאב (להלן: "המנוח") אשר נפגע מרכב הנאשם.

האשמה ומהלך הדיון

2. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום המתוקן המייחס לו את העבירות הבאות:

גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וסעיף 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

פניית פרסה תוך הפרעה לתנועה וסיכון עוברי הדרך, עבירה לפי תקנה 44 לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה") בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה;

גרם נזק לאדם ולרכוש, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 26.10.16 סמוך לשעה 11:15, נהג הנאשם ברכב כאשר

שימש כנהג לקבוצת נוסעים אותם הסיע במסגרת סיור בירושלים. הנאשם הוריד את הנוסעים בדרך יריחו סמוך לכנסיית "גת שמנים" שבירושלים והמתין לחזרתם מביקור במקום.

4. המנוח רכב על קטנוע מסוג "סאן יאנג" יחד עם הנוסע סעד קיאנייה. המנוח נסע בדרך יריחו מכיוון ראס אל עמוד לכיוון צפון. הנאשם החל בפנייה שמאלה במטרה לבצע פרסה כשהנתיב אותו הוא חוצה אינו פנוי והקטנוע עליו רכב המנוח נוסע בנתיב הנגדי. הנאשם החל לבצע את פניית הפרסה על אף שבכיוון נסיעתו שדה הראייה לכיוון ראס אל עמוד פתוח למרחק של 197 מטר.

5. המנוח, שהבחין ברכב כשהוא חוסם את נתיב נסיעתו, ניסה לבלום את הקטנוע אך ללא הועיל. הקטנוע התנגש בצידו הימני של הרכב שהיה בניצב לנתיב נסיעת הקטנוע אותה עת (להלן: "התאונה").

6. כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח פגיעה רב מערכתית ומותו נקבע מאוחר יותר בבית החולים. סעד נפצע ונגרמו לו בין היתר שברים בלסת, בשוק ימין, קרע בכבד וחבלות נוספות, והוא זקוק להתערבות ניתוחית ואשפוז למשך שבוע וחצי.

7. על פי כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם נטען כי, במעשיו המתוארים גרם הנאשם לנזק לאדם ולרכוש וכן גרם ברשלנות למותו של אדם. כן נקבע כי רשלנותו של הנאשם באה לידי ביטוי בין השאר בכך שהפך את חובת הזהירות, החל לפנות שמאלה במטרה לבצע פניית פרסה תוך חציית הנתיב הנגדי מבלי שהעניק זכות קדימה לקטנוע שנסע בנתיב הנגדי ובתוך שדה הראייה שלו. כן נטען כי בהתנהגותו זו חסם הנאשם את נתיב נסיעתו של הקטנוע והוביל לניסיון של נהג הקטנוע לבלום בכדי למנוע את התאונה, ניסיון שלא צלח כשהקטנוע התנגש ברכבו של הנאשם.

8. הצדדים הגיעו להסדר טיעון והוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעונש מאסר של 15 חודשים בפועל ועונשים נלווים שאין הסכמה לגביהם, כמו כן הנאשם ישלח לקבלת תסקיר בעניינו. עוד הוסכם כי במהלך הטיעונים לעונש יוכלו הצדדים להפנות לראיות מתוך תיק החקירה.

התסקיר

9. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם.

10. עולה על פי התסקיר כי הנאשם בן 51 נשוי ואב לשני ילדים בגירים, המתגוררים עם אשתו בברית המועצות. הנאשם חיי בנפרד מהם משנת 2009, אז עלה לישראל נוכח צורך בטיפול רפואי בגינו נותח בארץ וכעת מצבו יציב. מאז שנת 2011 עובד במרכז גמילה "רנסאנס" בבת-ים.

11. על פי התסקיר, הנאשם מזה כשמונה שנים, מקיים בישראל קשר זוגי קבוע ומתגורר בבית בת זוגו, שהינה גרושה ואם לשלושה ילדים.

12. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם התייחס ואף הציג מסמכים אודות מצבו הכלכלי הדחוק בשנים האחרונות. מהתסקיר עולה כי לפני שבע שנים נקלט לעבודה כנהג במרכז גמילה, שלהערכת שירות המבחן מהווה עוגן יציב לתפקוד יציב ומסגרת השתייכות משמעותית, במסגרתה חווה עצמו מוערך וכיום כאמור מתמיד בהעסקתו בתפקיד אחר.

13. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בשלב זה נמנע מלהעמיק במשמעות הרשעתו כמי שאחראי למותו של אדם אחר, כשמחד ניכר כי כואב את התוצאה הקשה שנגרמה, ומאידך, ככל הנראה מתוך מקום הגנתי, מתייחס לפגיעה ברוכבי הקטנוע ככזו שנכפתה עליו נוכח התנהלות רשלנית מצד נהג הקטנוע.
14. שירות המבחן ציין כי בהתייחס לתאונה מושא כתב האישום, הנאשם מסר כי נהג ברכב במסגרת טיול של חברים שהגיעו מרוסיה לסיור בירושלים, אולם במועד התאונה היה לבדו ברכב שכן הנוסעים שהסיעו אותו בביקור בכנסיה.
15. שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא צער על הכאב שנגרם למשפחת המנוח והיה מסוגל להתייחס באמפתיה לגילם ולמשמעות אובדן החיים והפגיעה. בנוסף, התייחס הנאשם גם להשלכות התאונה על חייו, בעיקר סביב הפגיעה בתפקודו התעסוקתי והשלכות שיש לתאונה על מצבו הנפשי והכלכלי.
16. שירות המבחן העריך כי הסיכון לפגיעה חוזרת באחרים הינו נמוך בכל הקשר, וכי בכפוף להמשך עיבוד של האירוע וקבלת תמיכה מתאימה סביב ריצוי העונש, הפרוגנוזה לשיקומו טובה וזאת נוכח חריגות התאונה בחייו, היותה אירוע קיצוני ומשברי עבורו, כשהוא להערכת שירות המבחן אינו מאופיין בחוסר ויסות, דפוסים שוליים או פוגעניים קבועים.
17. שירות המבחן המליץ שלא למצות את הדין עם הנאשם וזאת לעניין אורך תקופת המאסר שתוטל, וזאת נוכח הצורך של הנאשם בהמשך שיחות ועיבוד נסיבות התאונה, חלקו בה ואחריותו לתוצאה הקשה כפי שנקבע, בין היתר, על מנת שיוכל לייחס לענישה שתוטל עליו משמעות בהיבט של כפרה.
18. עוד ביקש שירות המבחן כי במידה ויידרש לריצוי עונש מאסר בכלא, הומלץ לדחות את ריצוי על מנת שהנאשם יוכל להתארגן לכך מבחינת מקום עבודתו ושינוי הסדר החזרת חובותיו מול הוצל"פ, וכן על מנת ששירות המבחן יסייע לו בהליך מיון מוקדם מול שב"ס, במטרה שישוּבץ במסגרת כליאה ההולמת את צרכיו ומאפייניו.

טיעוני המאשימה לעונש

19. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם נהג ברכב מסחרי והחל לבצע פרסה בכביש צר בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון. עוד ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם יכול היה להבחין בנאשם שכן היה לו שדה ראייה פתוח למרחק של כ- 200 מטרים באור יום וללא הפרעה כלשהי.
20. עוד ציין ב"כ המאשימה כי אין מחלוקת שהמנוח נסע בקטנוע במהירות גבוהה ובלתי סבירה אולם, האחריות לתאונה הינה אך ורק על הנאשם שהחליט לבצע פניית פרסה תוך שהוא מתעלם מהקטנוע שהגיע מהכיוון הנגדי. לטענת המאשימה חלקו של נהג הקטנוע בהתרחשות התאונה הינו מזערי.
21. ב"כ המאשימה טען כי מדובר ברשלנות ברף הגבוהה וזאת גם נוכח העובדה שמדובר בנהג רכב מסחרי שלמעשה שימש כנהג מקצועי במועד התאונה. הנאשם ביצע פניית פרסה מבלי לעצור ולבחון

את תנאי הכביש, התנהלות המעידה על רשלנות רבתי הגובלת בחוסר אכפתיות לגבי יתר משתמשי הדרך, תוך התעלמות מהתנאים הפיזיים של הכביש בו בוצעה הפנייה.

22. לטענת ב"כ המאשימה לא מדובר במי שראה את נהג הקטנוע והעריך באופן שגוי את מהירות נסיעתו אלא שהוא כלל לא ראה את נהג הקטנוע מטעמים שאינם ברורים או שהתעלם מקיומו.

23. ב"כ המאשימה הפנה להכרעת הדין בתיק ת.ד. 614-01-15 **מדינת ישראל נ' קוסה** (פורסם בנבו, 01.02.17) (להלן: "**עניין קוסה**") ולטענתו מדובר בנסיבות דומות למקרה הנדון ושם נדחתה טענת הנאשם בדבר אשם תורם.

24. עוד הפנה ב"כ המאשימה לאסופת פסיקה וטען שמתחם הענישה בעבירות מושא כתב האישום נע בין 10 חודשים לבין 24 חודשים מאסר בפועל, פסילה לתקופה של 5 חודשים עד 20 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי.

25. ב"כ המאשימה ביקש ללמוד מתסקיר שירות המבחן כי קיים קושי לגבי כנות הודאת הנאשם, נטילת האחריות לעבירות שבוצעו על ידו והפנמת האשמה. הנאשם מסר לשירות המבחן שהיה לבדו ברכב במועד התאונה אולם, זה בניגוד לכתב האישום ולראיות המצויות בתיק החקירה. עוד טען הנאשם כי לא יכול היה להבחין בקטנוע, טענה המלמדת על חוסר לקיחת אחריות לרשלנות הגבוהה שהביאה להתרחשות התאונה. העובדה שהנאשם התייחס לפגיעה ברוכבי הקטנוע ככזו שנכפתה עליו נוכח התנהלות רשלנית של המנוח מלמדת על חוסר כנות הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום הודאה אשר כונתה על ידי ב"כ המאשימה כהודאה על גבול "הודאת שווא".

26. ב"כ המאשימה ציין כי לחובת הנאשם 22 הרשעות קודמות ביניהן עבירות לא זניחות לדוגמה שימוש בטלפון, נהיגה במהירות מופרזת ואי ציות לתמרורים.

27. בסופו של דבר ביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונשים בתחתית המתחם וזאת לצד ענישה על תנאי ופיצויים למשפחת המנוח ולפצוע בתאונה.

טיעוני ההגנה לעונש

28. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם הינו נהג מקצועי ששימש כנהג בצבא של ברית המועצות ולטענתו, אמנם לנאשם עבר תעבורתי אך בהתחשב בוותק הנהיגה שלו מדובר בעבר שאינו מהותי.

29. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם ביצע את פניית הפרסה באופן איטי תוך שבחן את התנועה (מזכר 2 בתיק החקירה), ושהה 3 שניות בנתיב הנגדי וזה זמן רב כדי שנהג הקטנוע יבחין בו מבעוד מועד. לטענתו, נהגים יהודים נמנעים להמשיך בנסיעה עד למעגל התנועה הנמצא בהמשך הדרך וזאת לנוכח המצב הביטחוני בראס אלעמוד, לכן הנאשם נאלץ לבצע פניית פרסה במקום בו ארעה התאונה.

30. ב"כ הנאשם הדגיש את מהירות נסיעתו הגבוהה של נהג הקטנוע דבר אשר לטענתו אמור להילקח בחשבון בעת גזירת העונש.

31. ב"כ הנאשם טוען כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, כל הנסיבות לקולא שיש לקחת בחשבון

בעת גזירת העונש, מתקיימות בעניינו של הנאשם וזאת בהתאם לסעיפים 40ט - 40יא לחוק העונשין.

32. ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבות חייו של הנאשם כפי שניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן.

33. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בעובדה שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר וזאת תוך כבוד למשפחת המנוח. בסופו של דבר ביקש הסניגור המלומד להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות ולו ברף הגבוה, וזאת גם תוך התחשבות בהמלצת שירות המבחן שלא למצות את הדין עם הנאשם.

דין והכרעה

השלבים בגזירת הדין

34. חוק העונשין קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשו של הנאשם. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראו: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונה קטלנית ברשלנות

35. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין קובע כי, **מתחם העונש ההולם** את מעשי העבירות שביצע הנאשם, יקבע בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם כך יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

36. בית המשפט העליון קבע בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.09) (להלן: "**פרשת אלמוג**") שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות:

א. **האחד**, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

ב. **השני**, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים.

ג. **השלישי**, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות.

37. אין חולק כי תאונת דרכים קטלנית יש בה בכדי לפגוע **בערך המוגן העליון: קדושת חיי אדם**. בסעיף 304 לחוק העונשין נתן המחוקק ביטוי לערך קדושת החיים והדגיש את חשיבות השמירה על ערך זה על ידי כך שהציב סטנדרט מחמיר בהקשר לקיפוח חיי אדם. המחוקק ביקש למנוע מצב שמא חלילה נפעל באדישות, חוסר אכפתיות וזלזול בחיי האדם.

38. יש להתחשב כמובן בנסיבות ביצוע העבירה. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה. אמת המידה הקובעת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות היא דרגת הרשלנות (ראה פרשת אלמוג הנ"ל).

בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם יש לזכור כי לא ניתן "**לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו, שכן היא חותרת תחת הוראותיו, נוסחו ורוחו של תיקון 113...**" (כבוד השופט שהם ברע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.06.13).

39. הלכה היא בנוגע לתאונות דרכים קטלניות כי יש לתת משקל יותר ואף עדיפות לאינטרס הציבורי שבהרתעה מאשר לנסיבות האישיות של הנאשם. יתרה מזאת, יש להשית עונש מאסר גם ביחס לאנשים נורמטיביים שעליהם נמנים רבים מהנאשמים בעבירות מסוג זה.

40. תוצאות התאונה הקשות לפיהן קופחו חייו של המנוח, הן אלו שיש לקחת בחשבון בעת קביעת העונש ההולם.

41. ככלל, מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות, הינה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח במסגרת המאבק בתאונות הדרכים.

(ראו: רע"פ 8576/11 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.02.12); ראו גם: דנ"פ 1391/12 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.02.12); וגם: פרשת נייאזוב הנ"ל; ראו גם: ע"פ 4441/13 **פלונית נ' מדינת ישראל** (14.08.14)).

42. יפים לענייננו דברי בית המשפט ברע"פ 9454/12 **טקאטקה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.01.13):

"יודגש, כי בית משפט זה קבע, לא אחת, שעל מנת לבער את נגע תאונות הדרכים מן הראוי להשית על הנהגים המורשעים בגרימת מוות ברשלנות בנסיבות אלו, עונש מאסר לריצוי בפועל ופסילת רשיון לתקופה ממושכת....".

43. בית המשפט העליון בע"פ 11786/04 **אבו טריף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.09.05) קבע כי:

"בתקופה בה התאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה בית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של נהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין. דברים אלה יפים במיוחד למערער שבפנינו, שהרי אם היה נוהג במהירות המותרת באותו מקום, ואם היה בולם כפי שחייב היה לעשות לקראת מעבר החצייה,

תאונה זו היתה נמנעת. אין ספק שכליאתו של אדם, שעד כה התנהלו חייו באפיק נורמטיבי, כרוכה בייסורים לו ולמשפחתו, וכאלה הם חלקם הארי של עברייני התנועה. ברם, נראה כי לנוכח הקטל המשתולל בדרכים, שוב אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה בענישה על נסיבותיו האישיות של נאשם (ההדגשה שלי - נ.מ.).

על כך חזר בית המשפט העליון ברע"פ 541/16 ד"ר מחמוד קאזז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.03.18) באמרו:

"למרבה הצער מעת לעת מגיעה לפתחנו בקשה, אשר במרכזה עומד אדם שגרם למותו של אחר עקב נהיגה רשלנית. במרבית מהמקרים מדובר באדם נורמטיבי, אשר התאונה המצערת היא בגדר אירוע חריג אשר שינה את חייו מהקצה אל הקצה (ראו: רע"פ 5112/16 כהן נ' מדינת ישראל). על אף הקושי העולה מנסיבות מקרים מסוג זה, מדיניות הענישה של בית משפט זה צריכה לעמוד בתוקפה, ויפים לכך הדברים שנאמרו ברע"פ 548/05 לזין נ' מדינת ישראל, כדלקמן: "נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקורבנות, ותחושת האין אונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קורבנות בטרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי הדין המחמירים" (ראו גם: רע"פ 1120/16 אלגרבל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.02.2016)).

44. בעניין קוסה שנסיבות המקרה היו דומות למקרה דנן קבעתי כי מתחם העונש נע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר ונוכח העובדה שלא דובר ברשלנות ברמה הנמוכה אלא ברמה גבוהה יותר קבעתי כי העונש הראוי לנאשם הינו 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש על גזר הדין לבית המשפט המחוזי נדחה וכן בקשת ערעור לבית המשפט העליון (רע"פ 4880/17 קוסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.06.17)).

45. עיינתי בפסיקה אותה צירף ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש המצדדת בהטלת מאסר בעבודות שירות במקרים דומים אולם, היא אינה רלוונטית בענייננו. על כך נקבע כי גם אם ניתן למצוא בגזרי דין מקלים, אין בכך בכדי להעיד על כי העונש שיוטל על הנאשם חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הראויה, שכן כל מקרה לגופו ולנסיבותיו המיוחדות (ראו: רע"פ 1267/18 מוחמד אבו סביתאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.02.18) וגם: ברע"פ 9909/17 מאיר דרויש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.01.18)).

46. במקרה דנן, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בפסיקה הנוהגת, לרבות הפסיקה שהועברה על ידי ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 6 חודשי מאסר ועד לתקופה של 24 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד פסילה ממושכת בין 5 שנים לבין 20 שנה.

מהו העונש הראוי לנאשם

47. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירות.

48. זה המקום לציין כי אכן במקרה דנן מלאכה קשה בפני בית המשפט אשר צריך לגזור את דינו של הנאשם שהינו אדם נורמטיבי, אשר ביצע את העבירות שיוחסו לו וגרם לתאונת הדרכים שהביאה לתוצאה קשה מנשוא.

49. המדובר באדם נורמטיבי בן 51 אב לשני ילדים. הנאשם עלה לישראל בשנת 2009 נוכח צורך בטיפול רפואי מתקדם והוא נותח בארץ ומצוי במעקב רפואי. הנאשם ללא עבר פלילי ובעברו התעבורתי 22 הרשעות קודמות והוא נוהג משנת 1995.

50. בקביעת דרגת רשלנותו של הנאשם יש לקחת בחשבון מחד, את העובדה שלא הבחין במנוח טרם ביצוע פניית הפרסה על אף שלא היה דבר שמנע ממנו להבחין בקטנוע מבעוד מועד; אך מנגד, יש לקחת בחשבון את העובדה שהמנוח נסע במהירות גבוהה.

בנסיבות אלה, אני קובע כי אין מדובר ברשלנות ברמה הנמוכה כפי שטוענת ההגנה אלא בדרגה גבוהה יותר.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בתוצאה הטראגית של התנהגותו הרשלנית והפנים חומרת התאונה שארעה באשמתו אף כי לטענת המאשימה, בתסקיר נשמעת נימה של אי קבלת אחריות. שמעתי את דבריו של הנאשם לפני, והתרשמתי כי הוא לוקח אחריות ואף נושא נטל מאוד כבד של התאונה אשר בוודאי לא רצה בתוצאותיה.

51. בשקלול כל השיקולים, בשים לב למידת הרשלנות, העובדה כי אין לנאשם עבר פלילי ואין לו עבר תעבורתי מכביד, הגעתי לכלל מסקנה כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם על 12 חודשי מאסר בפועל כעונש מוחשי והרתעתי.

52. תוצאות התאונה הטראגיות והצורך בהרתעת הרבים והשמירה על ציבור המשתמשים בדרך, מחייבים הטלת פסילה לתקופה ארוכה וענישה מותנית צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ארוך ומרתיע. העובדה שרישיונו של הנאשם מהווה מקור פרנסה אינו מצדיק הטלת פסילה לתקופה קצרה, ואני מעמיד תקופת הפסילה למשך 5 שנים.

במסגרת כלל השיקולים, ראיתי לנכון, כמקובל בתיקים דומים, להטיל על הנאשם פיצוי למשפחת המנוח. אמנם הטלת פיצוי לא תכפר על הסבל שעוברים בני המשפחה, אך יש בו בוודאי כדי להקל עליו ולהוות רכיב ענישה המבטא את הצער והאובדן.

53. **בנסיבות אלה, מצאתי להטיל על הנאשם את העושים הבאים:**

א. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים.

הנאשם פטור מהפקדת רישיון נהיגה.

המזכירות תחשב מועד הפסילה מיום 20.01.17.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

ב. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ג. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 12 חודשים.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 01.08.18 בשעה 08:30 כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טל': 08-9787377, 08-9787336.

צו עיכוב יציאה מהארץ יישאר בתוקף עד לתחילת ריצוי המאסר.

ד. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על הוראות סעיף 304 לחוק העונשין ו/או סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שעניינם בהתאמה גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בפסילת רישיון או נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף.

ה. אני מחייב את הנאשם לפצות את משפחת המנוח, בסך של 20,000 ₪. על הנאשם להפקיד את סכום הפיצוי הנ"ל בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 01.08.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ח, 24 מאי 2018, במעמד הנוכחים.